

даво и сухо, както и други-тъ болерски-дѣца. (*сърна-та премина презъ пѣтъ-тъ и Графъ-тъ ѝ съгледа*).

Графъ-тъ. А да не бѣде тази твоя-та сърна?

Графица-та. Тя е, тя, блазѣ ми, азъ твърдѣ бѣхъ ся уплашила, като чухъ гласъ на хрѣтки.

Графъ-тъ. Аче да ѝ уловимъ.

Графица-та. Тя ще дойде скоро самичка.

Графъ-тъ. (*снемва отъ рало-то си ловски-тъ рогъ и засвиря*). Сега ще знажтъ мои-тъ хора, гдѣ съмъ.

Шмер. Дайте ми това, що свири (*Графъ-тъ му го дава, той надува но не свири*). Аче сега неце, де, вы свирете (*Графъ-тъ засвиреа, и ловци-тъ дождатъ*).

ПОЗОРИЩЕ. VII

Ловци-тъ и Предни-тъ.

Графъ-тъ. Дойдете, добри хора, дойдете, мой предобрий Волфе, ето (*сочи на Геноевѣ*) ето радостъ, за коуж-то никоги не бы ся надѣвали; ето ваша-та госпожа а моя-та възлюбленна супруга (*Волфъ доближава*).

Волфъ. Какво чувамъ отъ васъ милостивый Графе! да ли е то възможно? — това — (*поколенича предъ Геноевѣ*). О! вы ли сте ангелска душо! Вы ли сте Графице — продумайте нѣкоуж думѣ, да чууж ваши-тъ ангелскій гласъ — аче нека да умрѣ тутакси.

Графица-та. (*улавя Волфа*). Станете, станете добрый пріятельо! азъ съмъ, азъ съмъ (*става*).